

Великинъ подписа.

— Хайде сега, върви си по живо по здраво, — каза фелдшерътъ като сгъваше хартията. — И помни какво ти говорихъ. Ето, — той показа сгънатата хартия, — декларацията ти е въ джеба ми. Ако не одържишъ думата си, да му мислишъ! Хайде сбогомъ!

— Сбогомъ, г-нъ докторе! Ти ме спаси! — Великинъ цѣлуна ръка на фелдшера, ржува се съ всички, които бѣха въ кръчмата.

— Докторе, чакай! — извика Рангелъ. — Ти да му земешъ нему онзи дяволски кракъ, свирката му. Тя го прави такъвъ... Вземи я, вземи, отъ нея тегли той...

Великинъ се усмихна, извади флейтата си и я подаде на фелдшера:

— Да ти я подаря, г-нъ докторе. На, вземи я. За споменъ!

— Дръжъ си ти флейтата, — каза фелдшерътъ. — Хайде тръгвай!

Великинъ излѣзе и бързо пое пътя къмъ града. Селянитѣ гледаха следъ него. Като мина покрай Райковата градина, изподъ орѣха изскочи Дона, доде до плета и му каза нѣщо. Великинъ погледна нагоре къмъ нея, но като че се уплаши, обърна се назадъ и продължи пътя си. Когато бѣше вънъ отъ село, той извади флейтата си и започна да свири, но веднага спрѣ и пакъ тъй гузно се обърна. Следъ туй той тръгна бързо и вече не се обърна.